

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Stephanie Burgis



Dragonul cu inima de ciocolată

Traducere din engleză de
Cosmin Maricari



CAPITOLUL 1

Nu pot să spun că m-am întrebat vreodată cum ar fi să devin om. În definitiv, bunicul Grenat a susținut întotdeauna că este mai prudent să nu stai de vorbă cu mâncarea și toți dragonii știu că oamenii sunt cel mai periculos fel de mâncare.

Normal, fiind un dragon Tânăr, singurele lucruri pe care le vedeam și care aparțineau oamenilor erau bijuteriile și cărțile acestora. Giuvaierele erau încântătoare, însă cărțile pur și simplu mă exasperau. Ce risipă de cerneală! Oricât de tare aș fi strâns ochii, nu reușeam niciodată să citesc mai mult de câteva paragrafe din textul înghesuit și minuscul. Ultima oară când am încercat, am fost atât de frustrată, încât am făcut cenușă trei cărți cu pufăituri-le furioase ale respirației mele de foc.

— Pe tine chiar nu te interesează deloc cultura? m-a întrebat fratele meu când a văzut ce făcusem.

Jasper voia să devină filosof, aşa că încerca să fie mereu calm, însă, când a văzut mormanul de cenușă care fumega în fața mea, a început să biciu-

iască periculos aerul cu coada, ridicând o ploaie de monede de aur în peștera noastră.

— Tocmai ai distrus o minune a naturii, mi-a spus. Nu realizezi că fiecare dintre aceste cărți a fost scrisă de o creatură al cărei creier nu este nici măcar cât laba piciorului tău? Și, cu toate acestea, până și ea pare să aibă mai multă răbdare decât tine!

— O, serios?

Acum, că distrusesem micuții inamici din hârtie, eram pregătită să mă distrez. M-am încordat, moment în care solzii mei au început să freamăte de o desfătare nevăzută, și am spus:

— Ei bine, *eu* cred că oricine își pierde timpul citind mâzgăleli de furnică trebuie să aibă un creier... de furnică.

— Arrrrgh!

Îmi plăcea la nebunie să-l întărât pe filosoful de Jasper și să-l fac să-și piardă cumpătul. A scos cel mai satisfăcător răget de furie din lume și a sărit înspre mine, aterizând exact în locul în care fusese cu o clipă mai înainte. Dacă m-ar fi luat prin surprindere, aş fi fost trântită într-un munte de diamante și smaralde și solzii mei încă moi ar fi fost vineti peste tot. În schimb, Jasper a fost protagonistul unei astfel de aterizări, moment în care eu am început să sar voioasă pe spatele lui și să-i frec boțul de o grămadă de pietre.

— Copii!

Mama, care stătea culcată pe labele din față, a ridicat capul și a lăsat să-i scape un oftat plin de suferință, care a străbătut peștera ca o rafală de vânt și a proiectat în aer și mai multe monede de aur.

— Unii dintre noi încearcă să doarmă după o vânătoare lungă și dificilă!

— Te-aș fi putut ajuta și *eu* să vânezi, i-am răspuns dându-mă jos de pe Jasper. N-ar fi trebuit de căt să mă lași să vin...

Mama și-a lăsat din nou capul mare pe labele argintiu-albastre, care străluceau.

— Solzii tăi nu s-au întărit nici măcar cât să susținte mușcătura unui lup, darămite un glonț sau descântecele unui vrăjitor! a adăugat ea obosită. Mai vorbim peste vreo 30 de ani, când o să fiu un dragon aproape matur, pregătit să zboare...

— Nu mai pot aștepta atât! am urlat eu.

Vocea mea a reverberat în toate ungheralele peșterii, astfel că reproșurile somnoroase ale bunicului și ale mătușilor au început să se audă de-a lungul galeriilor casei noastre, dar eu am preferat să le ignor.

— Nu pot să stau închisă în muntele ăsta pentru totdeauna, nu vreau să nu ies nicăieri, să nu fac nimic...

— Jasper profită de acești ani liniștiți pentru a învăța filosofie.

Vocea mamei nu mai părea obosită, ci rece și dură ca un diamant. Și-a întins gâtul din ce în ce mai sus, până când ochii ei aurii și enormi s-au transformat în niște fante periculoase, concentrate asupra fiicei neascultătoare.

— Alți dragoni și-au găsit pasiunea: literatură, istorie sau matematică. Educația ta cum progresează, dacă nu te superi că întreb?

Am scrâșnit din dinți și am scurmat cu gheara prin mormanul de aur de sub picioare, după care am răspuns:

— Lectiile sunt plăcute. Vreau să explorez și să...

— Și cum anume ai de gând să comunică cu creațurile pe care le vei întâlni când vei ieși să explorezi? a întrebat mama cu blândețe. Sau poate că te descurci mult mai bine cu limbile străine decât mi-am imaginat eu?!

Jasper, care stătea în spatele meu, a lăsat să-i scape un chicotit înfundat, aşa că m-am întors și am suflat un nor de fum înspre el, pe care l-a lăsat să-i explodeze inofensiv în față. Sclipirea din priviri îi trăda veselia.

— Vorbesc deja șase limbi, am mormăit eu înțorându-mă spre mama.

Nu îndrăzneam încă să ridic capul din pământ și să o privesc în ochi.

— Până să împlinească vârsta ta, a zis mama, sora ta Citrine putea să vorbească și să scrie în douăzeci de limbi.

— Pfff...

Nu îndrăzneam să pufnesc și în fața mamei, nu eram atât de nesăbuită. Însă lui Citrine i-aș fi pufnit puțin în față dacă ar mai fi fost închisă aici, cu noi, în loc să fie undeva, departe, în palatul ei pentru dragoni, perfect, extraordinar și minunat de unic, unde scria poeme epice care îi cucoreau pe ceilalți dragoni și unde era venerată ca o regină de orice creatură care s-ar fi apropiat de ea.

Nimeni nu se putea compara cu sora mai mare. Nu avea rost nici să încerc.

Simteam cum privirea mamei mă apăsa tot mai greu, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

— Limbajul, a spus ea citându-l pe unul dintre filosofii favoriți ai lui Jasper, este cea mai mare putere a unui dragon, depășind cu mult importanța colților și a ghearelor.

— Știu, am murmurat.

Mama și-a arcuit în jos gâtul lung, ca să mă poată privi în ochi.

— Chiar știi, Aventurine? Curajul și nesăbuința nu sunt unul și același lucru. Tu ai impresia că ești

o bestie feroce, dar să știi că nu ai supraviețui nici măcar o zi în afara acestui munte. Așa că ai face bine să fii recunoscătoare că ai rude mai în vîrstă și mai înțelepte, care să aibă grijă de tine.

Și, după doar două minute, a adormit buștean. Respirația ei adâncă șuiera calm și egal de-a lungul coridoarelor peșterii, ca și cum nu ne-am fi certat deloc.

— Nici măcar o zi?! a șoptit Jasper după ce a adormit mama.

Și-a scuturat și ultimele pietre prețioase agățate de solzii de pe spate și a rânjit înspre mine cu toți colții, adăugând:

— Nici măcar o oră, mai degrabă! La cum te știu eu pe tine, nici măcar jumătate de oră.

L-am săgetat cu privirea, strângându-mi aripile.

— Ba m-aș descurca foarte bine. Sunt mai mare și mai fioroasă decât orice animal din acești munți.

— Și mai intelligentă ești? a pufnit Jasper. Cred că până și lupii se pricep mai bine la dezbatere filosofice decât tine. În plus, probabil că ei nu se înfuri și nu dau foc lucrurilor atunci când pierd.

— Ah! am exclamat eu șfichiind aerul cu coada.

Nici măcar faptul că nu-l mai priveam în ochi nu m-a ajutat să mă liniștesc. Tot ce vedeam în jur

erau peretii peșterii care îmi dădeau senzația că se apropie și se strâng în jurul meu tot mai mult, cu fiecare secundă care trecea. Păreau să mă apese tot mai tare și mai tare, până când am simțit că mi se taie respirația.

Cum aveam să mai petrec încă treizeci de ani în tacere, prinsă în capcana acestui munte, certată de familia mea din simplul motiv că mă plătiseam?

Niciodată.

În acel moment am înțeles exact ce trebuia să fac.

Însă nu eram proastă, indiferent de ce-ar fi crezut ceilalți despre mine, aşa că am așteptat până când Jasper a renunțat să mă necăjească și s-a ghemuit într-un colț, cu una dintre noile lui cărti scrise de oameni, una căreia reușisem să nu-i dau foc. Era un tratat filosofic, o garanție a faptului că eram în siguranță.

— Mă duc să mă plimb prin tuneluri, i-am spus după ce a dat cinci pagini cu gheara.

— Mmm, a murmurat Jasper fără să ridice ochii. Fii atentă, Aventurine: tipul ăsta crede că nu este corect din punct de vedere etic să mănânci carne. Nici măcar pește! Nu vrea să rânească nicio creatură care respiră, aşa că mănâncă doar plante. Nu-i aşa că e o idee fascinantă?

— *Fascinantă?!* O să moară de foame! i-am zis

ciulind urechile de groază. Îți-am spus că oamenii habar n-au de nimic.

Însă fratele meu părea să nu mă audă. Din nări i se scurgea un șuviu lung și jucăuș de fum. Înnea cartea minusculă aproape de ochi și torcea de satisfacție.

În drumul meu spre libertate, l-am călcat pe coadă întâi cu un picior, apoi cu celălalt.

De-a lungul coridoarelor nesfârșite ale peșterii, în care dormeau bunicul Grenat, mătușa Tourmaline și mătușa Émeraude, răsunau sforăituri îngrozitoare. Din fericire, în acel moment al zilei, când soarele atinsese punctul maxim pe boltă, ni-ciunul dintre ei nu avea cum să fie trezit din somn de sunetul unor pași micuți în adâncul muntelui. M-am lăsat pe burtă și m-am zvârcolit puțin ca să-mi croiesc drum prin tunelul lateral pe care-l descoperisem cu doi ani înainte și care era prea mic pentru oricare dintre adulți. La capătul acestuia se afla o ieșire secretă din munte, ascunsă după un bolovan cât capul meu. Era locul meu favorit din toată lumea.

Normal că i-l arătasem și lui Jasper cu câțiva ani în urmă, însă el nu-l vizita aproape niciodată; venea doar când îl obligam eu să mă însoțească. Pentru fratele meu, fericirea maximă însemna să se ghemuiască în peșteră cu o carte în brațe și să

zgârie tratate lungi și încâlcite, cu o gheară pe care o tot băga în cerneală.

Mie îmi plăcea să împing bolovanul și să scot botul prin gaură ca să trag adânc în piept aerul proaspăt de afară și să privesc norii care pluteau pe cerul de deasupra. Uneori stăteam acolo ore întregi și visam la ziua în care aveam să primesc în cele din urmă permisiunea să-mi întind aripile și să zbor pe bolta nesfârșită.

Însă în acea zi chiar nu voiam să mă limitez la visuri.

Voiam să le arăt lui Jasper și mamei că eram capabilă să am singură grija de mine. După aceea adulții nu ar mai fi avut nicio scuză ca să mă țină închisă.

Mi-a fost mai greu decât mă așteptam să ies afară prin gaură. Umerii mi s-au blocat în stâncă și aproape că mi-a scăpat un răget din cauza efortului. A trebuit să-mi mușc limba și să înghit fumul încăios ca să pot să nu scot niciun sunet. În cele din urmă, am reușit să mă eliberez cu un *poc!* exploziv. M-am rostogolit pe pământ și am scâncit de durere. Deși ținusem aripile strânse, se zgâriaseră atât de rău în marginile dure și ascuțite ale ieșirii, încât solzii argintii și rubini era brăzdați de răni zdrențuite.

Ce spusesese mama? „*Solzii tăi nu s-au întărit nici măcar cât să suporte mușcătura unui lup...*”

Respectarea oamenilor către
Respectarea oamenilor către

Am strâns din dinti, m-am ridicat pe toate cele patru picioare și am început să-mi oblojesc aripi-le rănite, ținându-le pe jumătate strânse. Fiecare adiere de vânt care venea peste ele mă făcea să trezesc; ca să uit de durere, am început să mărâi.

Bun, asta însemna că nu aveam să încerc primul zbor pe ziua respectivă. Si nici nu conta. Nu trebuia să zbor ca să-mi prind prada.

Pentru prima dată în viață, cerul se întindea albastru și nesfârșit deasupra mea. La fel de liberă mă simteam și eu. În spatele meu se înălța creașta zimțată a muntelui. În față se desfășura o vale împădurită. Si undeva acolo jos, între dealurile abrupte și coridoarele stâncoase și strâmte, animalele și oamenii își vedea de viețile lor tihnite...

Am început să cobor muntele, adulmecând mirosul mâncării.

CAPITOLUL 2

Vânătoarea nu era atât de ușoară pe cât îmi imaginase.

Cărările care coborau de pe munte erau acoperite cu pământ zgrunțuros și tare, aşa că, la fiecare pas pe care îl făceam, pietricele și bulgări de pământ se rostogoleau în josul drumului. Indiferent de cât de ușor și de atent aș fi așezat piciorul pe pământ, nu reușeam și pace să opresc pietricele acelea obraznice să mai zboare prin fața mea, aidoma unor spioni care se grăbeau să anunțe pe toată lumea că veneam. Nu trecuseră nici două ore de când reușisem să evadez și deja simteam că aș fi fost în stare să incendiez tot versantul din pură frustrare. Iar stomacul meu protesta încă mai tare decât mine...

De câteva ori am auzit niște păsări care ciripeau în fața mea ca și cum m-ar fi implorat să le mânânc. Odată am simțit și mirosul delicios al unor animale cu sânge Cald, care se furiașau pe cărare la nici doi metri în față. *Atât de aproape!* mi-am zis eu și am început să fug înspre ele ca să le iau prin sur-

prindere, însă șuvoiul de pietricele de sub picioare s-a transformat într-o viitură care m-a făcut să-mi pierd controlul și să alunec în josul povârnișului... Când am ajuns în locul în care ar fi trebuit să se afle prada mea, animalele dispăruseră de mult. Probabil că se ascunseseră în crăpăturile mici din stâncă sau dispăruseră printre pâlcurile de brazi care crescuseră atât de aproape unul de altul, încât nu reușeam să-mi strecor printre ei nici măcar botul.

Era atât de nedrept, nu mai suportam. Am ridicat gâtul și mi-am scuturat capul frustrată. Nu puteam nici măcar să-mi exprim sentimentele printr-un răget, de frică să nu mă audă familia mea.

La momentul respectiv, mai mult ca sigur că deja se treziseră cu toții în interiorul muntelui. Desigur, nu avea să le treacă prin cap să mă caute decât mai târziu. Nu era prima dată când plecasem să explorez tunelurile, însă, dacă nu mă întorceam curând, aveau să-și pună întrebări în privința mea și, dacă mă găseau înainte să prind ceva de mâncare, nu aveau să-mi mai permită să ies vreodată din peșteră.

Nu puteam să mă întorc cu ghearele goale, indiferent de situație...

Acela a fost momentul în care am auzit o voce firavă care cânta undeva, în vale.

Trebuia să fie un om.

Când am simțit mirosul de mamifer cald și delicios, amestecat cu mirosul de fum de la ramurile de pin – ce combinație! –, toate simțurile mele și-au revenit la viață.

Aprinsese un foc. Își găsise un loc în care să popoarească peste noapte.

Și cânta.

Nu avea cum să mă audă venind!

Mi-am încordat toți mușchii și m-am ghemuit, gata de orice, dar nu am atacat direct în față. Nici măcar eu nu eram atât de necugetată, indiferent de ce ar fi crezut mama despre mine.

Chiar dacă nu iubeam cărțile oamenilor aşa cum făcea Jasper, ascultasem toate poveștile bunicului.

Dacă acest om avea o pușcă? Sau o sabie?

Toți dragonii știau că oamenii erau cea mai periculoasă pradă. Nici măcar mama nu-i vâna prea des de una singură. Bunicul ne învățase să păstrăm distanța când eram singuri și să ne alegem prăzi mai siguri, mai la îndemână... Și, să ne înțelegem, bunicul avea solzii atât de rezistenți, încât puteau respinge orice lamă de sabie și orice glonț.

Am privit rânilor pline de sânge de pe aripi și am scos un mormăit răgușit, nefericit. Bunul-simț îmi atârna ca un bolovan în stomac.

Apoi însă...